

Arrest

nr. 315 841 van 31 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. KABONGO MWAMBA
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 21 oktober 2024 houdende de weigering van toegang aan de grens met terughrijving (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2024 om 16u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. OGER, die *loco* advocaat C. KABONGO MWAMBA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2024 komt de verzoeker vanuit Yaounde, Kameroen, aan op de luchthaven van Zaventem.

Op diezelfde dag nemen de met de grenscontrole belaste autoriteiten jegens hem een beslissing houdende weigering van toegang aan de grens met terughrijving (bijlage 11).

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 21 oktober 2024 en is als volgt gemotiveerd:

“TERUGDRIJVING

Op 21.10.2024 om 9:10 uur, aan de grensdoorlaatpost BruNat, werd door ondergetekende, 1 INP B. de heer / mevrouw:
naam E. voornaam E. J.
geboren op (...)1986 te SANGMELIMA geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Kameroen
houder van het document nationaal paspoort van Kameroen nummer AA(...) afgegeven te Yaounde op: 11.08.2023

afkomstig uit Yaounde met SN383, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

X(C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (artikel 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een nationaal paspoort van Kameroen en een visum type C – nummer 61(...) – afgeleverd door de Franse vertegenwoordiging in Douala. Echter het visum werd op 17.10.2024 door de Franse autoriteiten ingetrokken. Hij beschikt zodoende niet over een grensoverschrijdend document.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde, aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de terugdrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De verzoeker zet in het verzoekschrift de volgende twee middelen uiteen:

“A. Quant au moyen fondé sur la violation des articles 3, 19, 43, 45 et 62 de la loi du 15.12.1980 et de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3 ; de la violation des principes généraux de droit et plus particulièrement de celui d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles, d'une part et de l'autre du principe selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant

connaissance de tous les éléments de la cause ; de l'erreur manifeste d'appréciation et de l'insuffisance dans les causes.

Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 3, al. 1, 1°/2° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision.

Alors que,

Attendu qu'il sied de rappeler que le requérant est de nationalité camerounaise.

Qu'il s'est présenté à la frontière à la suite de l'obtention d'un visa octroyé par les autorités françaises.

Qu'à son arrivée à l'aéroport de Bruxelles, le requérant a présenté son passeport muni dudit visa et s'est vu notifier une décision de refoulement suite au refus d'accès au territoire décidée par la partie adverse.

Que le motif avancé est lié à une décision d'annulation du visa par les autorités françaises.

Que les articles suivants de la loi du 15/12/1985 énoncent :

Art.43. § 1er. Le ministre ou son délégué peut refuser l'entrée et le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles :

1° lorsqu'ils ont eu recours à des informations fausses ou trompeuses ou à des documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui ont contribué à l'obtention du séjour;
2° pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique.

§ 2. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine.

Art.45. § 1er. Les raisons d'ordre public, de sécurité nationale et de santé publique visées aux articles 43 et 44bis ne peuvent être invoquées à des fins économiques.

§ 2. Les décisions visées aux articles 43 et 44bis doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel du citoyen concerné de l'Union ou du membre de sa famille.

L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles décisions.

Le comportement du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent pas être retenues.

Aux fins d'établir si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale, le ministre ou son délégué peut, lors de la délivrance de l'attestation d'enregistrement ou de la carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union et s'il le juge indispensable, demander à l'Etat membre d'origine et, éventuellement, à d'autres Etats membres des renseignements sur les antécédents judiciaires de la personne concernée. Cette consultation ne peut pas avoir un caractère systématique.

§ 3. Seules les maladies énumérées dans l'annexe de la présente loi peuvent justifier les mesures visées aux articles 43 et 44bis.

Qu'il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, le requérant estime que l'on devait lui notifier la décision des autorités françaises avant de la sanctionner de ce chef.

Que la décision de refoulement ne peut être justifiée que pour des atteintes graves à l'ordre public. Pas pour des raisons hypothétiques pour lesquelles il n'a pas été mis au courant.

Que la décision contestée ne mentionne pas que l'entrée dans le Royaume est refusée au requérant pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique, ni quelles sont ces raisons, ou quels sont les motifs intéressant la sûreté de l'Etat qui s'opposent à cette communication.

Que force est de constater que cette décision repose sur une base non légalement admissible.

Que le requérant est détenteur d'un visa en cours de validité et aucune décision mettant fin à son droit de séjour ne lui a été notifiée à ce jour par les autorités belges.

Que malgré plusieurs rappels du conseil du requérant, la partie adverse se refuse de communiquer ladite décision.

Que partie adverse dit dans cette décision que le visa délivré par la France a été annulé sans en apporter la preuve. Il ne dispose plus de document de voyage valable. Il n'est pas en possession d'un document de voyage valable.

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par le requérant relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait.

Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence.

Que la partie adverse ne donne pas les raisons de son refus de prendre en compte les documents produits par le requérant alors que ceux-ci lui donnent le droit d'entrée et de séjourner sur le territoire de l'UE.

Que l'Office des étrangers n'a pas examiné tous les éléments pertinents lui soumis par le requérant à son arrivée à l'aéroport ni même les interpellations de son Conseil.

Que l'ensemble de la motivation de la partie adverse relève d'une erreur manifeste d'appréciation et n'est pas légalement admissible.

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique.

Que l'administration doit donc avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision.

Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci même en violation de la loi.

Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis par le requérant en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci sont susceptibles de modifier sa situation.

Qu'en agissant ainsi, l'administration viole le principe de bonne administration et commet par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir.

Qu'il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale.

Qu'il appert de la suite de la motivation, qu'il s'agit plutôt de mauvaise foi de la part de la partie adverse. En effet le requérant a pu démontrer qu'elle disposait d'un titre de séjour en cours de validité et d'un passeport national.

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

B. Sur le moyen pris de la violation du droit d'être entendu

Attendu qu'il ressort de l'arrêt de la Cour de justice de l'Union européenne C-116/13 du 5 novembre 2014, que le droit d'être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense, lequel constitue un principe général du droit de l'Union ;

Que le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50) ;

Que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir

utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. [...] Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36-37 et 59) ;

Que le Conseil d'Etat a relevé, dans son arrêt n° 230.257 du 19 février 2015, que « Selon la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34) ;

Qu'en égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.257) ;

Que ce droit d'être entendu est applicable en l'espèce dans la mesure où les trois conditions cumulatives prévues par la Cour de justice sont réunies. En effet, premièrement, la décision entreprise lui cause grief dans la mesure où elle lui refuse l'accès sur le territoire alors qu'il dispose d'un visa pour lequel, aucune décision d'annulation de celle-ci ne lui a été valablement notifiée.

Que la décision entreprise constitue la mise en œuvre du droit européen dans la mesure où il s'agit d'une décision de retour au sens de la directive 2008/115/CE ;

Que le respect du droit d'être entendu aurait pu conduire à la prise d'une décision différente dans la mesure où le requérant a invoqué des éléments relatifs à sa situation personnelle, notamment :

- *L'existence d'un visa délivré en bonne et due forme*
- *L'absence de preuve matériel démontrant que ce visa a été annulé.*
- *L'ensemble des documents justifiant l'objet et les conditions de séjour étant réunis*

Que certes, le requérant a eu l'occasion de faire valoir ses observations, mais la partie n'en a pas tenu compte dans la décision querellée ;

Que dans le cas d'espèce, la partie adverse n'a pris le soin de le confronter aux éléments qu'il lui reproche en lui présentant la décision à la base de son refoulement pour qu'il puisse faire valoir utilement ses observations.

Que la finalité du droit d'être entendu qui est celle « ... permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours », n'est pas rencontré par la partie adverse ;

Que partant de ce constat, l'acte attaqué est illégal.

Que le moyen est sérieux."

Gelet op hun onderlinge samenhang, worden de twee middelen gezamenlijk onderzocht.

2.2.1. In de eerste plaats dient erop te worden gewezen dat artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet oplegt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "*uiteenzetting van feiten en middelen*" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoeker in zijn eerste middel niet concreet toelicht op welke wijze artikel 19 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Het eerste middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk en dus niet ernstig.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht - zoals voorgeschreven door artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) - verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de genomen bestreden beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad merkt dienaangaande op dat in de bestreden akte uitdrukkelijk en op duidelijke wijze wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 3, eerste lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is hiermee afdoende gemotiveerd in rechte. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf. Hierbij wordt concreet toegelicht dat de verzoeker in het bezit is van een nationaal paspoort van Kameroen en een visum type C – met nummer 61(...) – afgeleverd door de Franse vertegenwoordiging in Douala, doch dat dit visum op 17 oktober 2024 door de Franse autoriteiten werd ingetrokken zodat de verzoeker niet over een grensoverschrijdend document beschikt. Deze vaststelling betreft duidelijk het specifieke geval van de verzoeker. Van een gestereotypeerde beslissing is dan ook geen sprake.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motieven hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Uit het betoog ter ondersteuning van de middelen blijkt reeds dat de verzoeker zich er terdege van bewust is dat de genomen beslissing feitelijk werd gestoeld op het gegeven dat het visum, waarmee hij zich aanbood aan de grensdoorlaatpost, door de Franse autoriteiten werd ingetrokken. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, legt de formele motiveringsplicht niet op dat ook de beslissing van de Franse autoriteiten aan de verzoeker moet worden ter kennis gebracht. De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat het bestuur een materieel bewijs moet leveren van de gegevens waarop de opgegeven motieven berusten. Het volstaat dat de verzoeker in de bestreden akte zelf in kennis wordt gesteld van het feitelijke gegeven dat de verzoeker geen geldig visum meer heeft nu het werd ingetrokken door de Franse autoriteiten. Dit laat de verzoeker genoegzaam toe om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is om tegen de beslissing een rechtsmiddel aan te wenden.

Een schending van de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.2.3. Waar de verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt op de in de bestreden akte opgenomen motieven en waar hij gewag maakt van een kennelijke beoordelingsfout, van de “*principes généraux de droit et plus particulièrement de celui d’une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles*” en van “*l’insuffisance dans les causes*”, beroept hij zich op een schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

In zoverre de verzoeker een schending aanvoert van het “*principe selon lequel l’autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause*”, doelt hij op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het

dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toegepaste wetsbepaling, met name artikel 3, eerste lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De voormelde bepaling verwijst aldus naar artikel 2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Hieruit blijkt inderdaad dat aan een derdelander die visumplichtig is, zoals de verzoeker die de Kameroense nationaliteit heeft, de toegang tot het grondgebied kan worden geweigerd indien hij niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel concreet element naar voor brengt waaruit, in weerwil van de vaststellingen in de bestreden akte, zou blijken dat de Franse autoriteiten zijn eerder verstrekt visum type C niet zouden hebben ingetrokken. De vaststelling dat het visum werd ingetrokken op 17 oktober 2024 vindt voorts wel degelijk feitelijke grondslag in de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt met name dat de met grenscontrole belaste autoriteiten een opzoeking hebben gedaan in de VIS-databank, waarin alle details omtrent de door de verzoeker voorgelegde visumsticker met nr. FRA6(...)4 zijn opgenomen. Hieruit blijkt onder meer dat het Franse Ministère des Affaires Étrangères op 8 oktober 2024 aan de verzoeker een Schengenvisum type C (kort verblijf) hebben afgegeven, voor een verblijf van 8 dagen van 20 oktober 2024 tot 28 oktober 2024, met één binnenkomst. Hieruit blijkt echter eveneens dat het visum geen actueel geldige status meer heeft daar het door de voormelde Franse overheid op 17 oktober 2024 werd ingetrokken, omdat de houder van het visum om de intrekking heeft verzocht. Het administratief dossier bevat zodoende wel degelijk een materieel bewijs van het gegeven dat de bevoegde Franse autoriteiten verzoekers visum op 17 oktober 2024 hebben ingetrokken.

Aan de verweerder kan zodoende geen onzorgvuldigheid worden aangewreven. Het getuigt net van een zorgvuldig optredend bestuur dat het nagaat of het visum, aangebracht in het reispaspoort van de verzoeker, nog steeds geldig is op het moment dat hij zich aan de grens aanbiedt om toegang te krijgen tot het Schengengrondgebied. Dit alles kadert volkomen binnen het opzet van de VIS-verordening (Verordening (EG) nr. 767/2008 van 9 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf, zoals gewijzigd bij de Visumcode), dat in artikel 2 als volgt bepaalt:

“Het VIS heeft ten doel de uitvoering van het gemeenschappelijk visumbeleid, de consulaire samenwerking en de raadpleging van de centrale visumautoriteiten te verbeteren door de uitwisseling van gegevens tussen

de lidstaten betreffende aanvragen en de daarmee samenhangende beslissingen te vergemakkelijken, teneinde:

- a) de procedure voor het aanvragen van een visum te vergemakkelijken;
- b) te voorkomen dat de criteria voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag, worden omzeild;
- c) fraudebestrijding te vergemakkelijken;
- d) controles aan de doorlaatposten aan de buitengrens en op het grondgebied van de lidstaten te vergemakkelijken;
- e) te helpen bij de identificatie van personen die niet of niet langer aan de voorwaarden voor binnenkomst, verblijf of vestiging op het grondgebied van de lidstaten voldoen;
- f) de toepassing van Verordening (EG) nr. 343/2003 te vergemakkelijken;
- g) bij te dragen tot het voorkomen van bedreigingen van de binnenlandse veiligheid van een van de lidstaten.”

De gegevens van het VIS vormen reeds een voldoende grond voor de vaststelling dat het visum werd ingetrokken. De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat hij door de met de grenscontrole belaste autoriteiten tevens in kennis diende te worden gesteld van de beslissing zelve waarbij van de Franse autoriteiten overgingen tot het intrekken van het eerder verstrekte visum. Enkel de in artikel 13 van de VIS-verordening genoemde gegevens dienen te worden toegevoegd.

Waar verzoekers advocaat ter terechtzitting, na inzage in het administratief dossier en na kennisname van de nota met opmerkingen, stelt dat het merkwaardig is dat de verzoeker zelf zou hebben verzocht om zijn visum in te trekken om enkele dagen later toch zijn reis naar Frankrijk aan te vatten, merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is wat betreft beslissingen tot intrekking, door de Franse autoriteiten, van een visum dat werd verstrekt door diezelfde Franse autoriteiten. Conform artikel 34, lid 7, van de van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) dient het beroep, in zoverre de verzoeker *in casu* al over een beroepsrecht zou beschikken nu hij zelf heeft verzocht om het visum in te trekken, te worden ingesteld bij de bevoegde Franse rechtscolleges. Artikel 34, lid 7, van de Visumcode bepaalt immers als volgt: “*Visumhouders van wie het visum is nietig verklaard of ingetrokken, hebben een recht van beroep tenzij het visum overeenkomstig lid 3 op zijn verzoek ingetrokken is. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de beslissing over de nietigverklaring of intrekking heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de beroepsprocedure, zoals gespecificeerd in bijlage VI.*” De Raad beschikt bijgevolg niet over enige rechtsmacht inzake de wettigheid van de beslissing van de Franse autoriteiten tot intrekking van het visum.

Indien de verzoeker een afschrift van de beslissing van de Franse autoriteiten wenste te verkrijgen en in zoverre hij hiervan door deze autoriteiten nog niet daadwerkelijk in kennis zou zijn gesteld, dan dient hij zich met deze vraag te richten tot de Franse autoriteiten (zie ook artikel 34, lid 6, van de Visumcode).

De verzoeker toont aldus niet aan dat de verweerder niet op goede en redelijke gronden zou hebben besloten om hem de toegang tot het grondgebied te weigeren en hem terug te drijven of dat op incorrecte gronden toepassing zou zijn gemaakt van artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, of van artikel 3 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

De verzoeker kan zich voorts niet dienstig beroepen op een schending van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen hebben immers betrekking op burgers van de Unie en familieleden van burgers van de Unie. Uit niets blijkt echter dat de verzoeker, die de Kameroense nationaliteit heeft, onder dit toepassingsgebied zou vallen. De verzoeker toont niet aan dat hij naast de Kameroense nationaliteit, ook over de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie zou beschikken en hij geeft ook op geen enkele wijze te kennen dat hij een familielid van de burger van de Unie zou zijn zoals bedoeld in de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat hem enkel de toegang tot het grondgebied kon worden geweigerd om redenen van openbare orde en waarbij hij verwijst naar de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, faalt dan ook in rechte en in feite. Hierboven werd reeds meegegeven dat de toegang tot het grondgebied aan een derdelander kan worden geweigerd wanneer deze niet in het bezit is van een geldig inreisvisum. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, vormt artikel 3, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet wel degelijk de vereiste wettelijke basis om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De verzoeker beroept zich tevens op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie houdt dit hoorrecht in dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen

kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, met als doel dat dit de bevoegde autoriteit in staat moet stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Deze regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). Deze verplichting tot eerbiediging van de rechten van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, § 40).

Hoewel de verzoeker dwaalt waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissing is genomen in uitvoering van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), is het Unierechtelijk hoorrecht *in casu* wel degelijk van toepassing nu het gaat om een maatregel die kadert binnen de tenuitvoerlegging de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen.

Uit een lezing van het verslag van de grenspolitie (zie administratief dossier, grensverslag d.d. 21 oktober 2024) blijkt dat de verzoeker op 21 oktober 2024 op de luchthaven werd gehoord door de bevoegde politiediensten. Dit gehoor vond plaats om 7u21, dit is vlak na de vaststelling (om 7u19) dat het door de verzoeker voorgelegde visum was ingetrokken. De verzoeker houdt voor dat hij niet werd geconfronteerd met het feit dat zijn visum werd ingetrokken, doch uit het voormelde grensverslag blijkt dat hij wel degelijk werd gehoord door B.J., eerste inspecteur van de federale luchtvaartpolitie (LPA) en werd geconfronteerd met de vaststellingen van de met de grenscontrole belaste autoriteiten. In het proces-verbaal werden de verklaringen van de verzoeker opgenomen. De verzoeker toont niet aan dat hij niet de kans zou hebben gekregen om voorafgaandelijk aan de beslissing tot weigering van toegang aan de grens met terugdrijving op nuttige wijze zijn opmerkingen kenbaar te maken.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

Samenvattend stelt de Raad vast dat de verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat de verweerder kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door hem de toegang tot het grondgebied te weigeren. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd evenmin een schending van de artikelen 3, 43 en/of 45 van de Vreemdelingenwet of van het hoorrecht aannemelijk gemaakt.

2.2.4. De beide middelen zijn, voor zover zij ontvankelijk zijn, ongegrond en dus niet ernstig.

2.3. De verzoeker heeft derhalve geen ernstig middel aangevoerd. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

C. DE GROOTE